



mrazivý

KDYŽ

thriller

PADNE NOC

JENNY MILCHMAN

**KDYŽ
PADNE NOC**

KDYŽ PADNE NOC

JENNY MILCHMAN



MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Jenny Milchman, 2015

Translation © Dominika Moulíková, 2016

Cover © Jan Matoška, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-24-5 (ePub)

ISBN 978-80-88096-25-2 (mobi)

ISBN 978-80-88096-26-9 (PDF)

*Tato kniha je věnována třem úžasným ženám,
bez kterých by tento příběh nevznikl.*

*Za prvé mé editorce Lindě Marrowové, jejíž bystrý vhled,
moudrost a elán mi umožnily napsat knihu, o které jsem vždycky snila.*

*Mé agentce Julii Kennyové, která má dostatek obětavosti,
vášně a náhledu pro stovky knih, které, jak doufám, budeme spolu sdílet.*

*A konečně Nancy Pickardové, mistrovské spisovatelce,
literárnímu andělu a někomu, koho si v životě neskutečně cením.*

1. kapitola

Sandy Tremontová stála u kuchyňského ostrůvku, hleděla z okna na rozeklané vrcholky hor a přitom míchala večeři v hrnci na sporáku. Vlastně si ani nepamatovala, co se rozhodla připravit. Teprve když začala omáčka probublávat a Sandy ucítila vůni rajčat, vybavila si, že dnes večer chtěla uvařit špagety. Zavrtěla hlavou a zamrknáním zahнала výhled, který se před ní rozprostíral. Uvědomila si, že se občas natahuje do šuplíku a přitom vůbec netuší, proč ho vlastně otevřela. Asi by měla zkusit techniky na udržení pozornosti, které využívá s pacienty.

Za kuchyňským ostrůvkem se po celé délce zdi táhlo okno, které patřilo k jejím nejoblíbenějším místům v domě. V té správné roční době mívaly hory za ním stejně modrou barvu jako nebe. A dokonce i teď, v nejpochemnějších měsících ubývajícíchho roku, byly k vidění nádherné věci. V zadní části jejich pozemku se proháněl potok, jehož voda stříkala a přelévala se přes kameny. Teplota musela poklesnout, protože tok byl pomalejší a změnil se v černý, hustý, dehtu podobný odvar. Sandy odvrátila pohled jen na tak dlouho, aby mohla stáhnout oheň pod omáčkou.

Když po dlouhé nemoci zemřel Sandyin tchán a zanechal jim štědré dědictví, její manžel se rozhodl postavit dům jejich snů. Ve skutečnosti to byl tedy spíš Benův sen než její. Sandy si dělala starosti, že se jejich dům bude zdát sousedům, lidem ve městě i jejím pacientům příliš křiklavý. Nerada vyčnívala. Ale Ben utišil její obavy tím, že našel odlehlý pozemek. To soukromí, které hraničilo až s odloučeností, jí vyhovovalo. Když jste se podívali dolů z kopce v době, kdy byly stromy holé, zachytili jste náznak okraje střechy, jež patřila nejbližším sousedům, kteří tu zůstávali přes celý rok. A po levé straně se na zcela oddělené části země nacházely pozůstatky starého horského sídla. Půda, již nyní Sandy a Ben vlastnili,

bývala kdysi součástí tohoto pozemku, který se ještě stále chlubil kostrou obydlí z trámů a podpěr naklánějící se nad nečetnými, cementem vyplněnými jámami v kamenných základech. Jako když na zničené dřevo naneseš čerstvý nános barvy.

Samota Sandy nikdy neznervózňovala. Ve své práci – i když jen na částečný úvazek – musela vést pevnou rukou lidi s různými potřebami, které mívaly tendenci unikat z úhledných přihrádek ordinačních hodin. Bylo příjemné přijít domů, skutečně všechno odsunout do pozadí a odpoutat se od toho.

Sandy si dovolila lehký úsměv. Většinu dní nedokázala uvěřit, že tenhle dům, obklopený mírem a klidem, je skutečně místo, kde smí žít. Kéž by teď byl doma Ben, řekla by mu, jak moc je ráda, že je přiměl se přestěhovat. Sandy znovu zamíchala hustou tekutinu v hrnci a zhluboka se nadechla. Omáčka voněla pikantně a aromaticky. Odvrátila se od plotny a sklouzla očima k hodinám, jejichž digitální displej zářil jako varování. Nastal okamžik, kdy každý den docházelo k závodu o čas. Za patnáct minut by se měla Ivy vrátit ze školy. A pokud to domů nestihne, za méně než hodinu se o tom dozví Ben.

Sandy ucítila, jak se jí o kolena otřela hrubá srst, a sehnula se dolů. „Ahoj, Macu. Hodný kluk.“

Pes souhlasně vyštěkl a boky se mu vlnily, jak ho Sandy hladila. V chlupech mu zůstalo několik bodláků z odpolední procházky. Sandyiny prsty tahaly a rozdělovaly srst, odstraňovaly vousatá semínka trav spolu s chomáčky smetanové srsti. Mac byl kříženec, žádná rasa v něm nepřevládala, ale musel mít mezi předky huskyho. Jedno oko měl totiž překvapivě modré, zatímco druhé hnědé, a dokonale špičaté uši. Ale bylo v tom i něco víc než jen tyto rysy. Hluboko v Macovi žilo cosi vlčího, jakási divokost, která už nějaký čas poklidně dřímala.

„Budu tě muset vykoupat,“ pronesla Sandy a tentokrát se souhlasné štěknutí neozvalo.

Místo toho prozrazoval Macův chlupatý hřbet jeho nelibost. Pes se otočil a odklusal ke kuchyňskému stolu. Tak daleko, jak se jen mohl dostat. Lehl si na koberec před čalouněnou dvousedáčkou.

Stěnu za touto částí místnosti tvořily prosklené dveře směřující na západ. Rámovaly bledou oblohu klenoucí se nad chladně působící

scenerií. Listí zbavené stromy a pole křehké trávy. Krajina v barvě bramborových slupek. Nastal konec umírajícího roku a před očima se jí rozprostírala zdánlivě nekonečná pochmurnost. Sandy však přesto milovala i tuto tvář okolní přírody.

Zamířila zpět, aby vypnula plotýnku. Omáčka byla hotová a díky pokličce zůstane voda na těstoviny v hrnci horká na později. V lednici, v míse překryté papírovou utěrkou, odpočíval salát. Sandy už dokonce i nakrájela chleba. Povinnosti jí pod rukama vždycky jen mizely, což byl důvod, proč měla ráda při přípravě večere trochu náskok, jako by nepřipravovala večeri pro tři, ale řadila letadla k odletu.

Sandy už neměla co dělat, proto zdvihla telefon, aby zavolala do práce. Když v tom koutkem oka zachytila tyrkysové modré číslice na hodinách.

Patnáct čtyřicet.

Ivy tedy už měla neoddiskutovatelně zpoždění, přestože ji Sandy nesčetněkrát upozorňovala, aby po škole jezdila rovnou domů, nebo aspoň zavolala a dala vědět, že má jiné plány.

Sandy si povzdychla a Mac se zvedl a znovu se k ní přiblížil. Nelíbilo se mu, když si jeho rodina dělala starosti, byla našťvaná nebo znepokojená. Sandy ho sledovala, jak míří přes místnost, a pomyslela si, že v tom se podobá jí. Se zachvěním si uvědomila, že Mac už není mrštný jako dřív. Bylo skoro nemožné si představit, že jednou přijde den, kdy tu nebude. Vyrůstal spolu s Ivy.

Wedeskyullská všeobecná nemocnice si nedávno nechala nainstalovat nový telekomunikační systém, ale všichni měli zatím pocit, že si tím jen znepřátelili pacienty a našťvali zaměstnance. Sandy si přitiskla k uchu bezdrátové sluchátko ve chvíli, kdy se ozvalo automatické uvítání. *Pokud si přejete hovořit s někým z oddělení pohotovosti, stiskněte prosím jedničku. Pokud si přejete hovořit s někým z oddělení...* Sandy stiskla čtyřku dřív, než si musela poslechnout zbytek nabídky.

„Psychiatrické oddělení, u telefonu Gloria, jak vám mohu pomoci?“

„To jsem já,“ uklidňovala ji Sandy v reakci na její energický hlas. „Něco nového?“

„Ach, paní Tremontová, dobrý den,“ vydechla Gloria a její hlas se vrátil do přirozenějších, hlubších tónin. „Ani ne, tohle odpoledne je

to zatím všechno však *vy víte jak*." Vyslovit slova *v pořádku* přinášelo smůlu. To věděl každý zaměstnanec špitálu.

Sandy v telefonu zaslechla zašustění papírů. Bez ohledu na systém za milion dolarů, místní nemocnice pořád převážně pracovala jako celé předchozí století – odmítala nahradit chorobopisy, poznámky a diagramy počítačovým, elektronickým systémem.

„Volala Madeline Jenningsová,“ prohlásila Gloria. „Ale byla jediná. Řekla bych, že to zvládáme.“

Sandy si nikým neviděna dovolila krátce, souhlasně přikývnout. Ve dnech, kdy se Sandy s pacienty nevidala, Madeline občas volala i pětkrát nebo šestkrát. „Co říkala?“

„Ptala se, jestli vám může zavolat domů,“ odpověděla Gloria. „Nabídla jsem jí, že vám pošlu zprávu na pager, ale pak řekla, že je to v pořádku.“

Soukromá čísla domů se pacientům nesdělovala, proto museli volat do nemocnice a sestry pak terapeutům poslaly zprávu na pager. Ti měli teoreticky povinnost skrýt své číslo, než budou dotyčným volat zpátky, ale technologie v této části země nefungovaly zrovna spolehlivě. Občas jste měli štěstí, když jste vůbec dokázali někomu zavolat.

„Ať už v jejím případě *v pořádku* znamená cokoli,“ pokračovala Gloria.

Sandy se k jejímu zachichotání nepřidala. Černý humor byl v její profesi běžnou praxí, jak se vyrovnat s realitou mentálních nemocných lidí, kteří žili v drsných a často brutálních podmínkách. Ale Sandy se nedokázala na ty, kteří dokázali přežít na okraji téhle obrovské divočiny, dívat spatra. Ani v soukromí. A Madeline měla navíc velmi ráda. Mladá matka, která se vypořádávala s trojnásobnou zátěží zármutku, posttraumatického stresu a něčeho, co se zdálo být jako naprosto podivné dětství.

Gloria se umoudřila. „Jen si dělám legraci. Pokud té dívce může někdo pomoci, jste to vy, paní Tremontová.“

„Díky, Glorie,“ odpověděla Sandy. „Přeju vám, aby byl dnešní večer *vy víte jaký*.“

„Hlavně to nevyslovujte,“ zareagovala Gloria temně.

Sandy zavěsila a zkontrolovala telefon, aby se ujistila, že neproměškala žádné hovory. Madeline si našla místo ve speciálním programu na ekologické farmě, kde žila i pracovala a kde se snažili potlačovat využívání moderních technologií. Pevná linka byla to nejmodernější, co tam měli.

Sandy vrátila bezdrátový telefon na místo, zamířila k úzkému protáhlému oknu u vstupních dveří a vyhlédla z něj. Mac šel za ní. Byl to nalezenec, který nedokázal být sám. Zhruba první rok jeho života byl příliš bolestivý, než aby se o něm dalo třeba jen přemýšlet. Avšak teď byl Mac ten nejsladší a nejpoddajnější domácí mazlíček, kterého si dokážete představit. Tedy dokud měl společnost. Když bývala Sandy v nemocnici, bral si Maca Ben s sebou do práce, ale to řešení teď Sandy poprvé přišlo jako odsouzené k zániku. Co když bude mít Ben naplánovaný výlet s klienty a Mac s nimi už nedokáže udržet tempo? Možná by místo toho mohl začít doprovázet Sandy. Macova něžná povaha by z něj dělala výborného psa na canisterapii.

Přestože z okna neviděla všechny zákruty a smyčky ve spodní části příjezdové cesty, viděla z ní stejně víc než kilometr a půl dlouhý úsek. Nemohla přehlédnout žádné auto, které by přiváželo Ivy, ani proměškat Benův příjezd. Přišlo jí to jako potrhlá hra: který pár světél se objeví jako první? Reflektory jejich džípu, nebo nějaký neznámý pár?

Pokud Ben dorazí dřív než jejich dcera, nebude Sandy schopná krýt její další opožděný příchod, což byla laskavost, kterou pro Ivy většinou podstupovala. Ivy byla hodné dítě, přestože se v jejím chování poslední dobou začínaly projevovat typicky pubertální znaky. Ben míval s Ivy víc konfliktů než Sandy a Sandy nechtěla, aby se dnešní noc proměnila v past plnou vzájemného obviňování a rozbouraných vášní. Nechala pruh záclony sklouznout zpátky, takže zakryl výhled na příjezdovou cestu.

Mac hlasitě zakňučel.

„To je v pořádku, Mackie,“ konejšila ho Sandy, ale hladila si přitom stočenou jizvu na zápěstí a hubovala se za podrážděné nervy. Dospívající holka přijde pozdě domů? Nic neobvyklého.

Zvenčí se ozvalo burácení motoru, hladší a pomalejší, než vydával jejich džíp.

Sandy ucítila záblesk úlevy, nebo něčeho, co se jí velmi blížilo, a Mac potěšeně vyštěknul. Sandy zatáhla za petlici na předních dveřích a napomenula se, ať dceři nenadává.

Dveře přehnaně velkého SUV se rozlétly.

Zasloužené

Venku panovalo takové ticho, že bylo slyšet šustění listů. Ovšem ve chvíli, kdy se za Nickem s jasným kovovým zvukem zabouchly dveře vězení, mohl stejně dobře vstoupit do lunaparku. Sluneční světlo plálo, barvy zářily, vzduch byl tak čistý, že se podobal sklu. Nick musel zamrkat a zastínit si oči, aby se mohl podívat na výjev, který se před ním rozprostíral. Viděl asfalt a ošuntělý cement, v dálce půlkruh stromů, které již zima zbarvila dohněda, a opuštěný, bíle natřený školní autobus vyřazený z provozu.

Mířili k autobusu, Nick jako poslední, což byla teď jeho oblíbená pozice. Ve frontě na gáblík, sprchy nebo vycházku na dvorek – být poslední mu vyhovovalo. Člověk toho víc vidí.

Rozhlédl se kolem.

Bylo po třetí hodině a na zemi stále zůstávala námraza, která chodník pokrývala jako peří. Vydali jim bundy – tlusté, ošklivě hnědé věci, které si oblékli přes zelené kombinézy – a Nick se v té své cítil divně, jako kdyby se najednou proměnil v odulou cizí formu života.

Byla tam spousta věcí k vidění, a také spousta věcí, co za vidění nestála. Špatně potlačovaná zlost. Svolávání na baštu, střídání směn, podávání léků nebo klidový režim. Ale ticha se tam člověk nedočkal, ne doopravdy. Neustálé cákání chcanek čtyř chlapů, močících do jedné mušle. Cvakání klikru při každém sčítání a přepočítávání, kdy byli všichni odškrtnuti jako krabice na paletě. A taky samozřejmě mluvení. Neustálé tlachání, mumlání, křik. Nárek po ženských, i uprostřed noci.

Vězení se rozkládalo na vyholeném kusu země. Stromy vykácené, hladká zem bez jediného stébla trávy zpevněná, aby měly návštěvy kde parkovat a dozorcí měli dobrý rozhled. Byli dostatečně daleko od nejbližšího města, takže nebylo kam utéci, a auta, která projížděla

kolem, to hnala fofrem, protože u silnice stály výstražné cedule, aby řidiči nezastavovali.

Nikomu se nepovedlo z vězení utéct od roku 1961, třebaže kolovaly zvěsti o nedávném pokusu o útěk, při kterém byl dotyčný dopaden o pár hodin později v přílehlém lese, aniž by opustil pozemek areálu. Za těch dvacet čtyři let, co si Nick odseděl, žádný pokus o útěk neproběhl, nebo o něm nevěděl. Ta historka o nevydařeném pokusu byla slátanina pro všechny zoufalce, kteří by se chtěli dostat ven, a měla odradit každého, kdo ještě choval bláhovou naději na úspěch.

Dneska ale nezáleželo na tom, jak jsou daleko od civilizace ani jak je útěk nepravděpodobný.

Nick měl plán.

Harlan zabíral většinu zadní sedačky autobusu a Nick se posadil přes uličku od něj. Dva další vězni seděli před nimi a dozorce byl úplně vepředu.

Sezení vzadu. To Nicka potěšilo. Napadlo ho, jestli Harlan vytušil jeho preference a zvolil místo úmyslně. Ale spíš to byla jen náhoda. Harlan na plánování moc nebyl.

Začali sdílet stejnou celu pár let potom, co Nicka zavřeli, takže měl Harlana neustále na očích. Věděl, jak mumlá ze spaní, jak si oklepává ptáka potom, co se vymočí, že za celou dobu ho navštívil jen jeden jediný člověk. Na druhou stranu o něm nevěděl vůbec nic, nevěděl kolik mu je, proč dostal doživotí, i když nikdy na nikoho nevztáhl ruku, ani kdo ho tenkrát přišel navštívit.

Nick přešel dlaní po zelené vinylové sedačce. Tak oblázkově hladký materiál necítil pod prsty už léta.

„Dobře mě poslouchajte,“ řekl dozorce. Ruka mu sklouzla k pušce, zavěšené nízko u boku.

Dozorci mohlo být kolem čtyřiceti nebo padesáti, dělal svou práci už dlouho. Dnes měl ale jeho hlas trochu jiný tón, nebyl to ten obvyklý zvučný rozkaz.

Harlanův obličej na druhé straně uličky byl jako vždy mdlý, s neforemnými rysy. Harlan nepostřehl to samé co Nick, ale to moc neznamenalo. Harlan byl oddaný, lepší než všichni ostatní

chlapi uvnitř, ale ani nejoddanější srdce nemohlo změnit jeho natvrdlý mozek.

Dozorce nebyl ve své kůži. Být venku sám se čtyřmi muži nepatřilo k jeho běžné denní rutině. Nick pocítil malý záchvův uspokojení.

„Přidělili nás k projektu asfaltování mostu,“ řekl dozorce. „Budete pracovat ve dvojicích.“

Ve vězení jim neřekli víc, než nutně potřebovali vědět. Práce venku si člověk musel zasloužit – i když byly třeba jen na dvě tři hodiny –, a to Nickovi chvíli trvalo. První takový džob, na kterém mohl dělat, byl napsaný na srpen, což by bylo mnohem lepší, vzhledem k tomu, co měl v plánu. Jenže práce se posouvaly – asi škrty v rozpočtu –, až z papíru s denním rozpisem, vraženého mezi mřížemi, zjistil, že jede ven dneska. Nick obvykle nebyl typ člověka, který bere všechno, co se naskytne, ale za ta léta, co si odseděl, se něco naučil. Lepší šance už se nemusela objevit.

Detaily o téhle práci ho stály dva balíčky cigaret a čtyři dávky kafe. Obvykle byl dobře zásobený, ale tenhle obchod ho dočista oškubal. Kdyby šel zpátky dovnitř, byl by pěkně nervní, s hlavou jako meloun, žádný cigára ani šťáva do konce týdne.

Ale on zpátky nepůjde.

„Máte jen rozmístit kužely,“ pokračoval strážný. Zvedl ruku a prohrábl si šedé bodliny vojenského sestřihu. „Nic víc. Začnete půl kilometru před mostem a skončíte půl kilometru za ním. Uděláte hezky široký oblouk, který je povede okolo. Nechceme, aby někdo přehlídl, že tu nejsou dva pruhy.“

Nick si všimnul, jak Harlan svraštil obočí. Cokoliv složitějšího než jednoduché instrukce mu dělalo potíže. A neměl rád dozorce, hlavně ty starší a zkušenější. Jeho pěsti velikosti vosího hnízda se zatnuly a bledé oči vzplály, kdykoliv stanul tváří v tvář některému z nich.

Předtím, než dostal Nick onen nápad, zvažoval, že by prostě nařídil Harlanovi, aby odstranil strážné, kteří jim stáli v cestě, a utekli by pomocí hrubé síly. Jenže kromě toho, že šance na úspěch byla poměrně malá, by je to nedostalo tam, kde potřebovali být.

Řidič autobusu trhaně zařadil, rozjel se a projel branou. A už byli na silnici – na pořádné silnici, hladké jako ženský zadek – a mířili na sever.

Dojeli na starou R9. Všechno vypadalo přesně, jak si představoval. Nick vydechl úlevou. Informace, která ho stála všechny zásoby, byla správná.

Autobus se dokodrcal ke kraji vozovky. Mírně stoupala a vedla na most, na kterém byl otevřený jenom jeden pruh. Druhý byl čerstvě vyasfaltovaný a lesklý jako lachtaní srst.

Provizorní stopka červeně zářila do slabého odpoledního světla, aby se auta nesetkala v protisměru na nedokončeném úseku mostu. Skrz okna autobusu byl vidět pickup, zaparkovaný v ostrém úhlu k vozovce. Na korbě měl naskládanou hromadu oranžových kuželů.

Harlan se natáhl, aby lépe viděl, a jeho dech ovanul Nickův obličej.

„Nech toho,“ řekl Nick a Harlan sesunul objemné tělo zpátky, přičemž si kousal ret zuby, připomínajícími klávesy piana.

„Připraveni?“ zeptal se dozorce, v hlase stále nepokoj. „Tak vstávat.“

Trestanec před Nickem se postavil. Drobný – alespoň na vězeňské poměry – muž tmavé pleti s ustupujícími drátěnými prstýnky bílých vlasů.

Podíval se z okna na silnici.

Tenhle trestanec byl ze staré školy, zavřený dřív, než se Nick vůbec narodil. Stará Škola byl základní pilíř vězení, který měl velkou zásluhu na tom, že ho osm set vězňů nerozebralo zevnitř. Tradovalo se, že právě on se podílel na onom útěku před více než padesáti lety, ale to jim Nick nežral. Určitě to byla jen povídačka. Proč by se sám také nepokusil útěk?

Novější chlapci včetně Nicka využívali dostatek času za mřížemi k tomu, aby zesílili, ale Stará Škola měl tohle období dávno za sebou; teď už se jen scvrkával a sesychal. Přesto ale něco v něm vzbuzovalo silný respekt. Napjatá ostražitost vyzařující z nováčků, kteří jsou neustále ve střehu, se z něj dávno vypařila jako kouř nad plameny ohně. Pořád sice věnoval pozornost věcem kolem sebe – jinak se tam nedalo přežít –, ale dělal to s jakousi cílenou odevzdaností. I tohle jednou skončí, říkal každým pomalým mrknutím. Všechno jednou skončí.

„Nebudem mít trable s tím světlem?“ upřel Stará Škola oči na silnici. „Auta se budou řídit kolem a posrážej nám kužely.“

„Žádné trable mít nebudete, když si je sami nepřiděláte,“ řekl dozorce.

Nick si obhlížel terén a hledal případné překážky. Tohle plánoval moc dlouho na to, aby nechal cokoli se pokazit. Hledal, co by jim mohlo přijít do cesty a jak se s tím vypořádat. Všímal si, jak se svět změnil za tu dobu, co byl za mřížemi. A v neposlední řadě vykonával přidělenou práci. To na tom bylo nejtěžší.

Pro všechny ostatní byl Nick jen další napravený trestanec, který konečně prozřel a uvědomil si, co všechno napáchal. Ve skutečnosti ho dobré chování skoro zabilo – udržet se pokaždé, když mu někdo zkřížil cestu nebo ho zkoušel nasrat. Pro Harlana nepředstavovalo vzorné chování problém, byl totiž pomalý, když měl jednat na základě vlastních rozhodnutí. Jenže Nick si vydřel každý hluboký nádech svobodného vzduchu a žádný mukl mu nezkazí scénář, na který spoléhal.

Mrknutí oka. „Se mnou problémy nebudou,“ řekl Stará Škola.

Nick se znovu zhluboka opojně nadechl.

Dozorce jim podal oranžové, reflexní vesty. „Ven z busu.“

Harlan vystoupil před Nickem a schody autobusu se pod jeho vahou prohýbaly. Chladné slunce se prodíralo holými špičkami stromů. Sehraně došli k pickupu, v synchronizaci byli dobří. Harlan vytáhl hromadu kuželů. Uchopil objemnou gumovou věž, jako by to bylo batole. Stará Škola a jeho parťák měli plné ruce práce s vykládáním své části nákladu.

Padlo na ně podivně mdlé světlo a Nick při pohledu nahoru zjistil, že na provizorní stopce naskočila zelená. Nový sedan vystřelil přes most, řidič očividně našťvaný kvůli zpoždění.

Dobré načasování je základ.

Stará Škola se spoluvěznem mezitím došli ke vzdálenějšímu konci mostu, asi pospíchali, aby si zabrali pozici co nejdál od dozorce a autobusu. Ale Nick byl zase rád, že je poslední. Sledoval oba muže odcházet, mohlo to být tak půl kilometru, a pak Stará Škola vzal první kužel z rukou spoluvězně a se strojovou přesností ho umístil na zem.

Dozorce trhnul bradou směrem k Nickovi a Harlanovi a naznačil jim, že by měli pohnout. Jeho upřený pohled přeskakoval tam a zpátky mezi lesy, přílehlými poli a hladinou řeky. Na dlouhou, prázdnou vozovku, kde bylo vidět do dálky, pohlédl zběžně až na konec; tamtudy by utíkal jen blázen.

Nick vedl Harlana podél asfaltu. Odhadoval vzdálenost na pět set metrů, přesně jak určil strážný. Potom ho zastavil gestem ruky a sáhl po kuželu. Harlan se musel sehnout, aby na něj Nick dosáhl.

Nick umístil oranžový kužel na silnici a popošel pár kroků směrem k mostu. Harlan šel za ním a celý postup opakovali.

Než se pustil do dalšího kuželu, dotkl se Nick jizvy na lýtku. Blíží se špatné počasí. Cítil to, přestože nebe bylo čistě modré, a tahle výsada, ten džob, za který tolik bojoval, mu na okamžik přišel zbytečný a k vzteku. Dostali se ven na sklonku dne, kdy přes most neprojíždělo mnoho aut, rozhodně nebyla žádná dopravní špička. Práce naplánované na léto se dělaly až v listopadu, protože někdo podělal rozpočet. Nick pocítil bodnutí zášti vůči systému jako takovému, o projíždějících svobodných řidičích, systémem chráněných, ani nemluvě.

Harlan si začal přendávat náklad kuželů z jedné paže do druhé, zatímco Nick bojoval s vlastní zlostí. To byl trik, který se naučil v poradně – představit si imaginární pouzdro a nacpat do něj všechny vztek. Nick na ta idiotská sezení svědomitě chodil týden co týden po celý rok. Nadechl se vzduchu, který byl tak svěží, že chutnal jako mentol. Už nikdy víc nenatáhne do plic ten zatuchlý, vydýchaný vzduch tam vevnitř. Svědění v noze bylo občas klamné, snad tohle bude taky ten případ.

Nějaké auto se prořítilo kolem a oblak výfukových plynů byl cítit svobodou. Světlo se změnilo na červené a Nick ztuhl, kužel stále v náručí.

Začal počítat.

Kola auta zpomalila a před mostem zastavila úplně. Nick si pomyslel, že ani tihle řidiči nebyli úplně svobodní, a vzedmul se v něm pocit zadostiučinění.

Otočil se, aby se o to podělil s Harlanem, ale pak se zamračil. On sám si udržoval přehled o délce červeného světla pomocí rytmu

v hlavě. Teď si však všimnul, jak se Harlanovy rty viditelně pohybují a vypouštějí bílé obláčky do mrazivého vzduchu. Kdyby byl strážný o trochu blíže – a uměl odezírat ze rtů –, mohl by si všimnout, že Harlan počítá.

„Přestaň!“ přikázal Nick potichu.

Nevyvážený štos kuželů přitisknutých k Harlanově hrudi se nakláněl na stranu.

Nick natáhl ruku, aby je narovnal, a praštil přitom Harlana přes rukáv.

Bylo to jako mlátit do traverzy.

Světlo se změnilo a auto se rozjelo přes most. Řidič se širokým obloukem vyhnul Staré Škole i druhému vězni na opačné straně mostu.

Harlanovy rty se zastavily a stejně tak odpočet v Nickově hlavě.

Napočítal do devadesáti. Minuta a půl.

Pustí se do toho při sedmdesáti pěti. Budou mít o patnáct vteřin víc na to se vypořádat s nevyhnutelnými překážkami a překvapeními.

Silnice za nimi byla nyní prázdná, vybledlá šedá čára kontrastující s novým jízdním pruhem na mostě, ke kterému se blížili. Nick se tím směrem radši nechtěl dívat moc dlouho – dozorce se k nim opět blížil –, ale měl by lepší pocit, kdyby uviděl další auto. Tahle silnice měla být poměrně frekventovaná, pozdní denní doba však zlomyslně hrála proti nim.

Světlo znovu změnilo barvu, nicméně žádné auto nebylo v dohledu. Harlan zápasil s plnou náručí kuželů. Nick se pro pár z nich natáhl, a trochu mu tím odlehčil. Blížili se k mostu.

Přihřítlo se další auto a zprudka zabrzdilo, když padla červená.

Na to Nick ani Harlan nebyli připraveni. Ještě nedošli tak daleko; zbývalo jim pět šest kuželů. Nick zvažoval možnosti. Mohl zrychlit, aby stihli příští červenou – i když přimět Harlana k rychlejšímu pohybu bylo jako postrkovat vodu –, ale kdyby tam nestálo žádné auto, až přeskočí světlo, museli by změnit taktiku a trochu se zdržet. Nick si říkal, že by to mohli otočit, směřovat zpátky k silnici a kontrolovat, jestli kužely skutečně stojí v pravidelném oblouku, jak jim nakázal dozorce. Ale přestože Nickovo napravené já mělo rádo, když měly věci svůj řád, rovnání kuželů na pracovišti by přece jen mohlo vypadat podezřele.

Stará Škola ani druhý vězeň na opačné straně mostu nespěchali a užívali si svobodu. Nick se soustředil, až mu v hlavě pulzovalo. Snažil se vyrovnat tempo Staré Školy a jeho společníka.

Na semaforu se rozsvítila zelená a auto odjelo.

Nick vzal Harlanovi z náručí další kužel a postavil ho do řady k ostatním.

Dozorce došel na Nickovu a Harlanovu stranu mostu, kývnul na ně a otočil se dokola, než přešel zpátky říčku vlnící se pod mostem.

Žádné auto.

Dlouhá vlnovka silnice zela prázdnotou.

Nickovo tělo vypovídalo službu. Plíce měl jak dva kusy betonu, žíly jak cementovou pavučinu. Silná oranžová guma kuželu se prohýbala pod stiskem jeho prstů.

Najednou, jako by se zhmotnila z jeho představ, se za horizontem vynořila dvě auta.

Nick upřel pohled dolů. Kdyby mu některý z řidičů pohlédl do tváře, spatřil by záblesk radosti v očích. Nickovi se vždycky všechno dařilo. Všechno do sebe zapadalo podle jeho představ, jako by si to objednal.

Harlan si obě auta prohlížel se zájmem. Pamatoval si vůbec, proč tady jsou? To by Nicka překvapilo – Harlan měl obvykle paměť na hovno. V tu chvíli ho napadlo, jestli Harlan vůbec chtěl žít venku nebo jestli se jen nechtěl vrátit do lochu bez něj. Nick potřeboval Harlana z pochopitelných důvodů. Pro jeho velikost, schopnost zstrašit. Ale zdálo se, že i Harlan potřeboval jeho. Byl to zvláštní pocit. Vyslal k Harlanovi souhlasné kývnutí hlavou.

Harlanovo široké čelo se zkrabatilo.

Nick se přiblížil k provizornímu světlu tak blízko, jak jen si troufl. Kovový stojan se světlem připomínal obrovskou volavku nebo čápa.

Harlan se dovedl k němu a nechával za sebou špinavé stopy.

Nick se zastavil, aby položil kužel, a zároveň spěšně nahlédl do okna prvního auta. Mladý řidič, hlava se mu pohupovala tam a zpátky, ale Nick neslyšel žádnou hudbu.

Dokonalé.

Nic netušící puberták, přemoct ho bude hračka.

Světlo se ještě nezměnilo – podle Nickových vnitřních stopek mělo ještě čtyřicet pět vteřin – ale ten kluk už šlapal na plyn, jako by stál na startu závodu. Krátil si tím čekání, aniž by tušil, co to dělá s Nickem.

Potom otočil hlavu a jeho oči se setkaly s Nickovými.

Dozorce se vydal zpátky přes most. Vykračoval si obvyklým vojenským krokem, jistým a pravidelným. „Probůh,“ řekl, když přišel blíž, „takhle venku vypadá ještě větší, že jo?“

Na drsném povrchu Harlanových širokých tváří naskákaly rudé fleky. Jeho ohryzek velikosti golfového míčku poskočil, popohnán neslyšným zamručením.

Druhé auto, velké nóbl SUV, stálo nehybně, nepopojíždělo jako auto před ním. Skrz čelní sklo Nick zahlédl osamělou řidičku, která studovala své nehty.

Světlo přeskóčí na zelenou za třicet vteřin.

Netrpělivost kluka by mohla být výhodou. Bude pryč, než Nick donutí ženu v druhém autě, aby se rozjela.

Nick poskládal tvář do úsměvu: „Ano-pane.“

Dozorce na něj vrhnul ostrý pohled. „Nech si to *ano-pane* pro někoho jinýho,“ řekl hlasem, ze kterého zcela vymizel předchozí závan nervozity.

Nick potlačil úsměv.

Dvacet pět vteřin.

Světlo zářilo jako žhavý uhlík, SUV otálelo přímo před ním a první auto se už rozjíždělo. *Má kliku, že tu nejsou benga*, pomyslel si Nick a potlačil úšklebek. Doufal, že ten kluk projede na červenou.

Stará Škola přešel zpátky přes most a vynořil se jim za zády. „Naši půlku mostu máme hotovou. Máme se vrhnout na tuhle?“

Dozorce se pomalu otočil. „Máš problém s mejma instrukcema?“

„Nemám,“ řekl Stará Škola. I z jeho postoje byla cítit důstojnost.

Druhý vězeň přešel most a přidal se k nim.

Strážce si posměšně odfrknul. „Zpátky do autobusu. A vy dva,“ otočil se na Nicka s Harlanem. „dokončíte tenhle úsek. A pohněte s tím.“

Stará Škola nechal spoluvězně odejít jako prvního.

SUV popojelo dopředu v očekávání zeleného světla.

2. kapitola

Sandy nepoznávala SUV, které zastavilo na jejich příjezdové cestě. Pokusila se nahlédnout dovnitř, ale neviděla skrz zatemněná okna. Nedokázala ani rozeznat, jestli za volantem sedí kluk, nebo holka. Zapsala si do paměti, aby se Ivy později zeptala, kdo ji přivezl.

Dveře spolujezdce se postrčením otevřely o pár centimetrů dál – poslední dobou je vyráběli těžké a byly udělané tak, aby se zhouply zpátky v pantech – a Sandy pozorovala, jak z auta vystoupila její dcera.

Ivy byla narozená v srpnu, a byla tudíž nejmladší ve třídě. Většina jejich spolužáků už mohla řídit. Sandy a Ben zvažovali, že by Ivy zakázali, aby se nechávala od přátel vozit, ale nakonec se shodli, že by se tak ocitli na nebezpečné půdě. V tomhle věku děti vstupují do toho nejasně vymezeného království, které se rozprostírá mezi dětstvím a dospělostí, a kdyby se snažili držet Ivy zpátky, jen by ji dohnali k rebelii. Nemohla za to, že jí bylo teprve patnáct, zatímco ostatním už šestnáct nebo sedmnáct.

Její kamarád – ať to byl kdokoliv – opatrně otočil SUV na šterkovém oblouku a poklidně odjel.

Sandy dceru sledovala, jak si vykračuje po širokých kamenných schodech a pohupuje nedávno zakulacenými boky. Takže v tom autě byl nejspíš kluk. Mac jí vyběhl naproti a Ivy ho poplácala na přivítanou. Pes oddechoval s otevřenou tlamou a vyplazeným jazykem a Ivy si zacpala drobný nosík. Její dcera – dříve spíše roztomilá – zkrásněla téměř přes noc.

„Páchne ti z huby, Mackie,“ řekla Ivy.

Mac natáčil mohutná ramena, jak se k ní lísal. Sandy natáhla ruku a poklepala dceři na rameno, když kolem ní procházela. Ivy se ohlédla.

„Ahoj nebude?“ zeptala se Sandy mírně.

„Ahoj,“ řekla Ivy.

Poslední dobou dokazovala, že i poslušnost může znít jako vzdor.

Denního světla ubývalo a Sandy rozsvítila lucernu na terase. Kam se zbytek odpoledne tak rychle vytratil? Nejen Ivy, ale i Ben měl dnes zpoždění.

Sandy tahem zavřela vchodové dveře a počkala na cvaknutí kliky – jisté a svým způsobem uklidňující, i když v okolí nikdo dveře nezamykal – a pak se ohlédla přes rameno. Ivy už stihla zmizet v útrobách domu.

Rány ozývající se z kuchyně jí napověděly. Sandy se vrátila ke kuchyňskému ostrůvku, na kterém Ivy chystala nesourodou směs přísad: majonézu, hořčici a sklenici něčeho kořeněného, co bylo nejspíš už několik měsíců prošlé.

„Udělala jsem večeri,“ oznámila Sandy dceři. „Špagety s rajčatovou omáčkou. Bez masa.“

Ivy pohodila dva krajíce chleba na kuchyňskou linku a dala na ně sýr.

Teď řekneš *Ale ty máš radši boloňské špagety, mami*, a já odpovím *To nevdá, ráda se přizpůsobím*. Sandy si přehrávala konverzaci v hlavě, tam si rozuměly nejlépe, když v tom si všimla, že Ivy položila na linku list papíru, do kterého se teď vpíjel mastný cákanec majonézy.

Sandy se na něj podívala, zatímco Ivy zdvihla odbytý sendvič k puse a zakousla se do něj.

Vypadalo to jako test z dějepisu, i když přes všechny ty nemilosrdné červené škrtnance to bylo těžké poznat. O významu číslice v rohu se ale nedalo pochybovat.

„Tys dostala pětku, Ivy?“ zeptala se Sandy v naprostém šoku.

Ivy pokrčila rameny a znovu si ukousla.

Mac se stočil Ivy k nohám a ignoroval drobečky snášející se na podlahu jako sněhová nadílka. Všichni si dávali záležet na tom, aby se nenaučil žebrot. I když je třeba uznat, že to zase tolik práce nedalo. Jejich pes se většinou velmi snadno podvoloval všem pravidlům. Přesto teď Ivy utrhl ze sendviče kus kůrky, chvíli s ní pohupovala a pak ji schválně upustila. Mac na okamžik zaváhal, ale potom se po lahůdce vrhl a hltavě ji spolkl.

Nic si z toho nedělej, Mackie, pomyslela si Sandy, když viděla jeho kající pohled. Žádný pes nemůže vyhrát, když se připleče do souboje vůlí matky a pubertální dcery.

Sandy našla na testu místo, kde se měla podepsat, a pak papír vtiskla dceři do ruky. Vždycky pro ni bylo odměnou, když se mohla Ivy dotknout, byť to byl jen takovýto letmý a vynucený dotyk. „Radši si to odnes,“ vybídla ji Sandy. „Tátovi o tom řekneme někdy jindy.“

Ivy zastrčila papír do batohu. Pak se narovнала a podívala se na Sandy. „A to je všechno?“

„Co tím myslíš?“ nechápala Sandy.

Ivy na ni zlostně pohlédla.

Sandy zamrkala. „Ivy, podívej. Podepsala jsem ti ten test. Nepotrestám tě za tu kouli. Dokonce ani netrvám na tom, abychom to dneska říkaly tátovi, a ty –“

„A řekneme to tátovi vůbec někdy?“ skočila jí Ivy do řeči.

„Cože?“

Ivy si vecpala zbytek chleba do pusy a nesrozumitelně pokračovala: „Slyšela jsi mě. Řekneme o tom někdy tátovi? O mém testu?“

Sandy si povzdychla. „Proč to děláš? Ty snad problémy schválně vyhledáváš.“ Pak ji napadlo, že to není úplně přesné. Ale nedokázala tu myšlenku uchopit lépe, stejně jako když tápete v setmělé místnosti.

Ivy si otřela dlaně o džíny, které jí těsně obepínaly nohy.

„Ty víš proč,“ odsekla.

Sandy zavrtěla hlavou. „Vážně ne.“

Ivy na ni hleděla.

Sandy ale nebyla tak hloupá, aby se pustila s patnáctiletou holkou do soutěže v tom, kdo mrkne jako první. Odvrátila se a začala poklízet kuchyň.

„Podívej, zlato, proč si nejdeš dodělat úkoly? Pak se můžeš vrátit dolů a sedět s námi u stolu při večeři, i když nebudeš hladová,“ prohodila po chvilce přes rameno.

Ivy sebrala batoh. Když zamířila ke klenutému průchodu z kuchyně, obrátila se a prohlásila: „Kdo říká, že nebudu hladová?“

Zdalo se, že to myslí jako nabídku ke smíru. „Fajn. Připravila jsem i salát. Budeme mít víc zeleniny, než dokážeš sníst.“

„Sehnala jsi i ten dresink, který mám ráda? Ten vážně dobrý s bazalkou?“

Sandy přikývla. „A se sezamem. Jo, taky ho miluju.“

Usmály se na sebe, a jako kdyby se na okamžik vrátila původní Ivy. Ta, s níž si byla Sandy tak blízká, že se až obávala, jestli se Ivy vůbec bude schopná osamostatnit a najít sebe samu. Ivy bylo jednáct, když s pomocí místní odbornice začali rekonstruovat původní městský dům – takže měreno dle jejich starších přátel už byla vlastně skoro puberťačka. Ivy se zajímala o vzorníky tapet i o debaty o konečných úpravách stejně dychtivě jako Sandy. Vzdala se narozeninových oslav i výletů s nejlepší kamarádkou, aby mohla se Sandy zaměřit na místní pilu, kde společně diskutovaly o různých druzích dřevěných obkladů a ozdobných lištách vhodných pro průčelí.

Pak ale ten dům prodali a Sandy začínala mít plíživý, nepříjemný pocit, který se podobal prvním záchvěvům blížící se nemoci, že přišla i o něco mnohem vzácnějšího. Nejen o část Ivyina dětství, ale také o jejich láskyplný vztah.

„Mami?“ zeptala se Ivy.

Sandy na ni tázavě pokývla a v duchu se připravila čelit čemukoli, o čem chce Ivy mluvit – o známkách, škole, možná o stěhování. Všem tématům se neochvějně postaví čelem, aniž by se schovávala za rodičovské úskoky. „Ano, zlato?“

„Nemohla bys, prosím, udělat i česnekový chleba?“

Sandy si skousla spodní ret, aby zamaskovala úsměv. „Hned se do toho pustím.“

„Ach, super.“ Ivy prošla klenutým vchodem a Mac se jí táhnul v patách. „Zasytí mě to daleko víc než jen těstoviny.“

Sandy měla pocit, jako by jí udělili guvernéřský pardon. Potlačila nutkání znovu Ivy připomenout domácí úkoly. Nechtěla narušit tohle nejisté, křehké sblížení, které se podobalo domečku z karet. Věděla však, jak našťvaný Ben bude, pokud Ivy nezačne s úkoly dřív, než dorazí domů. Její muž byl pilný jako mraveneček. Věřil, že se nic nemá odkládat, pokud se to dá udělat hned.

„Opeču celý bochník,“ slíbila a pak dodala: „Ale běž si udělat úkoly, dobře?“

„Žádné nemám.“

Sandy zrovna prozkoumávala hlubiny obrovské lednice a hledala máslo, ale teď zvedla hlavu. „Jsi si jistá? Protože by to bylo poprvé od základní školy, co bys žádné nedostala.“

„Udělal jsem je s Corym,“ odpověděla Ivy. „S tím klukem, co mě přivezl.“

„Ivy,“ začala Sandy varovně. Věděla, že Ivy lže, ale netušila proč. Nejdřív ten test, teď tohle. Ivy kdysi nosívala domů samé jedničky, i když chodila na předměty s vyšším stupněm obtížnosti. Jenomže tahle Ivy se v poslední době měnila. Proměňovala se z jednoho stvoření na jiné, záhadné a nevyzpytatelné. Její prospěch se oproti předchozím letům zhoršoval, byť to stále nebylo nic tragického.

„Co?“ zeptala se její dcera nestydatě. „Chceš si to zkontrolovat? Prohledat mi věci?“

Hádky s Ivy poslední dobou vlastně nikdy úplně neustaly. Podobaly se ohni, jehož žhavé, doutnající jádro bylo neustále připravené znovu vzplanout. Sandyini pacienti jí vyprávěli o svých dětech ve stejném věku, takže Sandy věděla, že je to normální. Ale ani tak to nebylo o nic příjemnější. Zejména pro někoho, kdo vždycky toužil po klidu a míru jak pro sebe, tak pro svou rodinu.

„Co *chci*,“ začala Sandy a přesunula se trochu blíž ke své dceři, „je, abys šla nahoru, dokončila úkoly, pak přišla dolů a přidala se ke mně a tátovi při večeři. Chci, abychom všichni společně strávili příjemný večer. Chci –“

Ivyina ústa se zkroutila. „Chceš tím říct, že lžu?“ přerušila matku.

„Ne,“ nesouhlasila Sandy, „nechci. Jen říkám, že podle mě určitě úkoly máš a netuším, proč tvrdíš opak.“

„To je dobře,“ odsekla Ivy a nejdřív ta odpověď zněla nesmyslně. „Protože to *ty* lžeš.“

To obvinění otráslu Sandy jako rána kladivem. „Cože?“ Vykročila vpřed a překvapilo ji, když se Ivy schoulila. „O čem to mluvíš? Kdy jsem ti lhala?“

Ivy se zcela nečekaně rozplakala a Sandy na ni šokovaně hleděla. Dívka si otírala oči, a rozetřela si tak po tváři běžovou šmouhu od hořčice. Její obličej se na okamžik proměnil v tvář té malé holčičky, kterou v Sandyiných očích byla ještě před pouhými pár okamžiky.

„Já nevím, mami,“ zamumlala Ivy a přitom popotahovala.

Sandy udělala další krok. Chtěla dceru utěšit, ale Ivy se odtáhla. Všechna ta vzdorovitost a předstíraná zpupnost puberťačky zmizely a Ivy se sklíčeně šourala pryč, stále podobná malému děvčátku. Mac se jejímu tempu přizpůsobil a vyšel spolu s ní z místnosti.

Zastavili se v průchodu mezi jídelnou a obrovským, otevřeným obývacím pokojem.

Sandy sklopila pohled. Mac na ni upíral obě oči – to temné, naplněné úzkostí, i druhé jasně modré.

„Nevím, kdy jsi mi lhala, proč ani v čem, mami.“ Ivy se zhluboka nadechla, až se jí nadmula hrud'. „Jen vím, že to děláš.“

Útěk

Nick zamířil suchým, spadáným listím ke krajnici. Ten zvuk byl ti chý jako šepot, ale přesto v sobě ukrýval sílu bořící domy. Viděl cestu, která se před ním otvírala. Položil na zem poslední kužel, aniž by se staral, kam přesně ho umístil. Tohle teď už byla jen čistá šaráda. Harlan brzy odhodí i těch pár posledních kuželů, které stále drží, a společně s Nickem zmizí.

Ale místo toho, aby Harlan kužely pustil, objevilo se mu na tváři znepokojení. Jeho děravá paměť opět selhala a on sledoval svého jedineho přítele, jak od něj odchází, aniž by tušil proč. Uběhla celá vteřina, ve které Nick zvažoval, co dělat. Jestli má riskovat a pokusit se dosáhnout k Harlanově obrovskému uchu, aby mu do něj zasýcel vysvětlení, nebo doufat, že si na plán vzpomene.

Naštěstí se Harlanovi v hlavě rozbřesklo a vydal se za Nickem. Stáli teď u skupinky stromů, které rostly podél silnice.

Strážce k nim byl otočený zády, protože sledoval čtvrtého trestance, jak nastupuje do autobusu. Muž se pohyboval pomalu a užíval si poslední okamžiky svobody. Stará Škola se nejspíš musel pomyšlení na svobodu už dávno vzdát. Nick si dokázal představit prastarého trestance, jak si vybírá sedadlo v autobuse a tiše a odevzdaně usedá.

Za pouhých pět vteřin – což nebylo tolik, kolik by si Nick přál, ale ten kluk je zdržel natolik, že z toho Nick skoro šlel – naskočí na semaforu zelená a obě auta odjedou. Řidička SUV se nezdála být netrpělivá, ale to neznamená, že tu zůstane stát dlouho.

Nick sevřel v dlani kliku zadních dveří. Byl si jistý, že nebudou zamčené – auta tady nikdy nebývají zamčená –, ale srdce mu stejně uhánělo jako o závod, dokud neucítil, jak mu klika pod rukou konejšivě povolila.

Možná se tohle auto nakonec ukáže jako ještě lepší volba než auto toho kluka. Okna měla dokonce i to pěkné zatemnění, které se

stalo standardem v průběhu let, které Nick strávil ve vězení. O tomto vývoji v automobilovém průmyslu věděl díky televizním reklamám a kriminálním seriálům.

Harlan se přisunul blíž a vrazil do Nicka, takže do auta nastoupili značně neohrabaně.

Řidička se k nim otočila. Při pohledu na Harlana, který vyplňoval celou sedačku a hlavou se tiskl ke střeše, zalapala hlasitě po dechu. Harlan jen tak tak vtáhl dovnitř nohy, než Nick zabouchl dveře. V tu chvíli zaslechl ještě druhé bouchnutí, které nedokázal k ničemu přiřadit.

„Jeď,“ přikázal Nick ženě konverzačně. „A necháme tě naživu.“

Strážný se začal mračit, protože mu pomalu docházelo, že se v jeho skupince něco změnilo.

Auto před nimi vyrazilo chvilku před tím, než se rozsvítila zelená.

K šedému, jednotvárnému nebi vylétla kulka. Jednalo se o varovný výstřel, signál pro ostatní strážce ve věznici nebo možná jednoduše o pouhou strážcovu bezmocností vzbuzenou zuřivost.

„Jeď!“ zařval Nick.

Harlan se ošil, schoulil se a těžké vozidlo se pohybem jeho těla zakymácelo.

Na semaforu naskočila zelená a SUV vystřelilo vpřed.

Vnitřek auta byl hezký skoro jako něčí obývací pokoj. Pokud by tedy v tom obývacím žilo půl tuctu pubertáků. Podlahu pokrývaly obaly, zatoulaná kosmetika a kousky jídla. Sedačka byla zvrásněná něčím lepkavým. Nick uviděl bílé vločky připomínající lupy. Záblesk stříbra v tlumeném světle ho přiměl si uvědomit, že ten prach jsou ve skutečnosti kousky opilovaných nehtů. Nickova ruka vystřelila rychle jako jazyk hada a sevřela se kolem štíhlé čepele pilníku vsunutého mezi dveře a sedačku.

Znovu se soustředil na ženu za volantem. Nejistě svírala volant, takže obrovské vozidlo po cestě zběsile poskakovalo.

„Dej mi svůj telefon,“ přikázal jí Nick znovu přátelským tónem. Sice tady nebude signál, ale nehodlal nic riskovat. Celé měsíce strávil tím, že zjišťoval, co všechno se za těch čtyřiaadvacet let, které strávil ve vězení, změnilo a jak by to mohlo ovlivnit jeho plán. Jeho

útěk rozhodně nepřekazí to, že dnešní komunikaci výrazně usnadňují všudypřítomné počítače, ani to, že tady díky tomu bude zásahovka cobydup.

Uvědomil si, že Harlan vedle něj těžce dýchá a že ve chvíli, kdy nastoupili do vyhrátého auta, začaly z jeho těla sálat vlny tepla.

Žena zašmátrala na sedačce vedle sebe a Nickovi se na vteřinu rozbušilo srdce. Má u sebe vysílačku nebo něco takového. Možná je to policistka. Pak ale k němu dozadu přehodila přes sedačku kabelku, ze které se spolu s peněženkou a mobilem vyřinula změť neuzi-tečných věcí.

Nick vyndal z peněženky hotovost a pak prozkoumal telefon. Podél zadního krytu se táhl spoj. Když stiskl otvírání, plast odskočil. Uvnitř byla podivně vypadající baterie, která přístroj poháněla. Nick ji vytáhl. Teď už telefon nemohl prozradit, kde se žena nachází. Tohle patřilo k těm několika věcem, které se naučil – všichni teď mají jedno z těchto mechanických udělátek, s nimiž se dá dělat mnohem víc než jen telefonovat.

„Co chcete?“ zeptala se žena. Ale jejím slovům chyběl tázací tón, jako by ani nečekala, že jí odpoví. Její hlas byl skuhravý a slabý.

Nick se napřáhl po klíče, aby stáhl okénko, ale pak se zarazil. Našel knoflík, který klíčku nahrazoval, a stiskl ho, ale nic se nestalo. Znovu do něj prudce píchnul.

„Co se to, sakra, děje?“ zeptal se tiše Harlana.

Harlan napřáhl ruku a prakticky zakryl celou lištu s tlačítky na boku dveří.

Dětské zámky, uvědomil si Nick. Když se otočil, na třetí řadě sedaček, která se zdála pěkně daleko, zahlédl speciální autosedačky s pásy a postrojem. Úplně vzadu se rýsovaly jakési hrboly, možná krabice, nejasné tvary, které nebylo možné přesně rozpoznat.

„Stáhni to okno,“ zavrčel Nick.

Žena na přední sedačce nadskočila a tiše vyjekla. Pak začala zběsile tisknout tlačítka. Nickovi přišel k smíchu už jen jejich počet.

„Chceš, abych ti s tím šel pomoci?“ zeptal se a začal se zvedat ze sedadla.

Harlan přitiskl Nickovi na paži dlaň. Ten ji s trochou námahy se-trásl.

„Ne, ne,“ plakala žena a dál se kolem sebe oháněla. Zepředu se ozývaly klapavé zvuky, pak bzučení a konečně se Nickovo okno svezlo dolů.

Vyhodil rozebraný telefon ven a jednotlivé části se klouzavým letem ztratily v mrazivém šeru vytrácejícího se dne.

„Tak,“ začal znovu přátelsky, „chci, abys sjela z deváté a zamířila k Wedeskyullu. Víš, kde to je?“

„Ano,“ zašeptala žena. „Žiju tam ve městě.“

„Ach,“ zapředl Nick. „To je ještě lepší. Až na to, že nejedeme do města. Zamíříme do okolí. Znáš Long Hill Road?“

„Ano, znám,“ souhlasila žena a zněla téměř spokojeně, jako by konečně našli společnou řeč.

Nick se zahleděl na větrem rozkývané stromy, jejichž větve se divoce zmítaly.

Long Hill Road.

Už pouhé to jméno se v průběhu posledního roku, který strávil přípravami, proměnilo v tu nejčistší drogu. Long Hill Road představovalo místo, kde najde vše, co k útěku potřebuje. Nejenom k útěku z vězení, ale k útěku ze života, který ho naprosto nepochopitelně stáhl ke dnu. Na Long Hill Road si Nick bude moct krátce odpočinout a nabrat dech pro konečnou fázi, která mu umožní ztratit se navždy, dostat se na místo, kde ho nikdy nikdo nenajde.

„Dobře,“ přitakal. „Pospěš si.“

Nakonec se ukázalo, že si pro útěk ani nemohli vybrat lepšího řidiče. Ženina noha tvrdě tiskla plynový pedál, a řidička nezpomalovala dokonce ani v četných zatačkách a na nerovných úsecích.

Zastavit ji přiměla až stopka vedle širokého pole.

Nick tu možnost vycítil o vteřinu dřív, než to napadlo i ji. Jeho matka vždycky říkávala, jak je chytrý, ale vězení mu ukázalo, že kromě skvělého mozku má i úžasné instinkty. Vždycky vycítil, že se ho někdo chystá naštvat, vrazit do něj nebo mu zkrátit plány. Občas to věděl ještě dřív, než to věděl ten druhý.

Proto teď začal přelézat na přední sedačky. Přitom si všiml, jak půvabná ta žena je, i když už ne nejmladší, s nádechem stříbra v jinak hnědých vlasech a s lahvově zelenýma očima lemovanýma

obroučkami brýlí. Kvůli naplno puštěnému topení si sundala kabát a její ňadra se teď klenula pod přiléhavou blůzou.

Nick se zarazil. Už to bylo víc než dvacet let, kdy vedle sebe naposledy cítil teplo ženského těla a ženská vůně mu naplnila nos. Skloulz prstem přes zapínání ženiných kalhot – po nějakém hladkém udělátku s háčkem, které ještě nikdy neviděl – a ta žena před jeho dotykem ucukla. Zabořila se do prostorné sedačky a její tělo se přitom vyklenulo do lákavé křivky.

Harlanova ruka překlouzla přes sedadlo. Nemusel se skoro ani natahovat. Ta ruka se podobala pytlí s pískem a vrátila Nicka do přítomnosti.

Na něco takového neměli čas. Kdysi by si to Nick dopřál, vzal by si, co chtěl, aniž by přemýšlel o následcích nebo o tom, co se stane pak. Ale vězení tuhle jeho část uzavřelo v hladké, tvrdé skořápce, naučilo ho, aby nejprve přemýšlel a teprve poté jednal.

Otočil se k zadní části auta. Zaslechl namáhavé dýchání, příliš hlasité dokonce i na Harlana. Ale nikdo jiný tady vzadu přeci být nemohl, ne? Nebo chraplavě dýchala ta žena?

„Pusť mě,“ přikázal Nick a jeho pohled přelétal mezi zšeřelými zákoutími kufru.

Harlan se podíval na svou ruku, jako by mu nepatřila.

Žena si rozeprnula bezpečnostní pás a zašmátrala po klice dveří. Dveře se zhouply na pantech, téměř se znovu zabouchly a srazily ji zpátky na sedačku. Než se ale úplně zavřely, žena proklouzla šterbinou ven. Rozběhla se přes pole, i když jí vysoké podpatky běh ztěžovaly.

Harlan konečně zvedl ruku. Nick vyštěkl příkaz a podal mu pilník. Sloužil jenom jako pojistka, protože Harlan ve skutečnosti kromě pěstí, nohou a prstů žádnou zbraň nepotřeboval.

„Ne,“ pronesl Harlan a začal vrtět hlavou. „Já nechci.“

Nick zamžoural do snášejícího se soumraku. Žena se sice neměla kam ukrýt, ale získala už velký náskok, a proto představoval Harlan jejich nejlepší šanci ji dostihnout. Sice nebyl ani mrštný, ani rychlý, ale už pouhá jeho velikost mu dovolí v krátkém čase překonat převážnou část prostoru, který ležel mezi cestou a ženou.

„Nicku,“ oslovil ho Harlan a nakrčená kůže kolem očí vytvořila úplná údolí. „Prosím. Stejně bychom ji s sebou nebrali.“

Nick udeřil do palubní desky. „A ty si myslíš, že nám dovolí vzít si tohohle mazlíka?“

Harlan si začal křupat klouby tak hlasitě, že se to podobalo tlumeným výbuchům.

„Kromě toho ví, kam máme namířeno.“

Harlanova obočí připomínala dvě husté houštiny. Když se jeho pohled střetl s Nickovým, obě zároveň se nazdvihla. Harlan vždycky dokázal Nicka přečíst. Ta schopnost je pojila už od začátku. Takže teď věděl, že to Nick nenechá být, dokud ho neposlechne.

„Chceš být volný, Harlane?“

Harlanova velká hlava přikývla.

„Nemyslím jen volný z vězení,“ pokračoval Nick. „Myslím tím, že jakmile jednou budeme nadobro venku, už nikdy nebudeš muset poslouchat nikoho, koho poslouchat nechceš. Dokonce toho člověka ani nebudeš muset znovu vidět. To je úplně nová úroveň svobody.“

Ty kusé informace odposlechl v průběhu noci, kdy Harlan mumlal a šeptal ze spaní. Očividně k někomu cítil nenávisť tak žhavou, že by od ní dokázalo vzplát i jeho lůžko a spolu s ním i celý vězeňský blok. Někdo s Harlanem pořádně vyjebal, podvedl ho a obral ho o všechno, co si zasloužil.

Nick viděl, že trefil do černého, ale přesto Harlan dál seděl a neměl se k tomu, aby příkaz vyplnil. Neobvyklé.

Ženin klopýtavý úprk přes pole začínal Nicka rozčilovat. Už měl dost vysvětlování a přemlouvání. Měl pocit, že zabředá do hustého bahna. Pokud se Harlan nepohne, stane se něco zlého.

„Říkám ti, co máš udělat,“ zavrčel Nick. „Tak to radši udělej.“

Harlan nadskočil. Silnými, ale překvapivě obratnými prsty vytrhl Nickovi pilník z ruky. Jako zhypnotizovaný vystoupil z vozidla špatnou stranou a jen tak tak ho minulo kolem projíždějící auto, jehož klakson naříkavě, vyčítavě zakvílel. Zdálo se, že to Harlana nijak nevyvedlo z míry, protože se začal valit přes pole.

Žena zrychlila a zamířila ke stromům u nejvzdálenějšího okraje pole. Pokud se k nim dostane, ztratí se mezi kmeny a v temnotě blížící se noci.

Ale Harlan ji doběhl. Popadl ji zezadu a jednou rukou ji otočil. Nick byl pořád příliš daleko, takže Harlan musel křičet, aby ho slyšel.

„Nemá ani kabát! Nemusím dělat nic a ona beztak umrzne!“ Obrátil hlavu Nickovým směrem.

Nick krácel vpřed dlouhými kroky a příkaz v jeho očích zůstával stejný. Když zrychlil do klusu, dech se mu začal srážet do bílých obláčků, které mu zčásti zakrývaly výhled, a on proto neviděl zcela jasně, jak Harlan vykonal to, co mu přikázal.

„Ne,“ zaškemrla žena. „Prosím, ne. Nikomu to neřeknu. Můžete si nechat auto...“

Harlan zvedl paži a zakryl Nickovi výhled na ženino tělo. Ženin náhlý, pronikavý výkřik vyplašil hejno ptáků, kteří se vznesli k nebi a začali kroužit.

„Prosím, ne! Ne! Mám děti!“

Harlan jí zabořil pilník do krku. Zazněl přitom zvuk, jako když se krájí steak.

Žena udělala jeden váhavý krok kupředu a po vteřině nebo dvou uskočila stranou, jako by se pořád ještě mohla ostří vyhnout. Pak dopadla tváří na hladké, rovné pole.

Nick dorazil na místo ve chvíli, kdy spadla. Čas byl teď klíčový, musí od těla zmizet co nejrychleji. Přesto zůstal stát a sledoval výjev, který ho přenesl zpátky o víc než dvacet let. Záplava krve z ženinina krku působila proti pusté krajině téměř nádherně. Nick jen vzdáleně vnímal dusání, jak se Harlan vydal zpátky k autu.

Když se konečně otočil, nadskočil. Harlan se neslyšně vrátil a svou mohutností téměř zastínil všechno zbývajícím denním světlo. Chtěl se Nickovi postavit, protože ho přemohly lítost a výčitky svědomí? Ať už si Harlan vysloužil vězení čímkoli, rozhodně to nebyl zabiják. Nickovi se v hlavě náhle vynořila představa, jak se spolu perou. Jeho schopnost Harlanem manipulovat nebude žádným soupeřem síle, kterou obr dokázal bez námahy vyvinout.

Ale Harlan se jenom sehnul a přehodil přes ženino tělo kabát, který přinesl.

Když se vrátili k autu, Nick se posadil na sedadlo řidiče a hleděl na palubní desku. Jako by se díval na palubní desku letadla. Dokonce ani nemohl najít klíče nebo zámek zapalování, do kterého by je měl vstrčit. Obezřetně pozoroval silnici a čekal, že za nimi v houstnoucím šeru každou chvíli zastaví policista.

Sám sebe přesvědčoval, že už ujeli dostatečnou vzdálenost a že strážce neviděl, do jakého auta nasedli. Nebyl důvod, proč by někomu mělo přijít podezřelé luxusní SUV, které zastavilo u krajnice. Normální lidé si budou myslet, že bohatá ženská jenom dává džus fakánům, kteří sedí ve fajnových dětských sedačkách, jako by už jeden vypolstrovaný trůn tvořený sedadlem auta nebyl pro pětiletého dost.

Po minutě nebo dvou Nicka napadlo, že motor auta vlastně nikdo nevypnul. Vyzkoušel plynový pedál, který v odpověď zařval. Motor se bránil nastavení řadicí páky na *parkování*. Auto předlo tak tiše, že si Nick ani neuvědomil, že je nastartované. Teprve pak postřehl kulatý svítící knoflík. Auta teď startují bez klíče. Dokážou taky sama řídit?

Zařadil. Auto se rozlétlo vpřed podobné spíš šípu než dvěma tunám oceli.

„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se Harlan sklíčeně, když Nick přivykl snadným, plynulým pohybům volantu. „Proč jedeme k tomu kopci, té cestě, nebo co vlastně ten Long Hill Road je?“

Nick na něj překvapeně pohlédl. Harlan se většinou nevyptával.

Dal si načas, než se pohledem vrátil k silnici. Tahle věc se vážně řídila skoro sama. „Už jsem ti to říkal. Abychom tam získali věci, které potřebujeme.“

Harlanova tvář se zmateně nakrčila.

„Z vězení se utíká ve dvou krocích,“ vysvětloval Nick snad po páté. Mělo mu být už jasné, že se na Harlanovu paměť nemůže spolehat. „Nejprve se dostaneš ven. Pak musíš venku zůstat.“

Stále to vypadalo, že Harlan nerozumí, ale zmínka o jejich předchozím domově ho přiměla se schoulit. Široká kožená sedačka se pod jeho mnohem objemnějším tělem celá ztrácela.

Nick ostře zatočil doprava na vedlejší silnici. Řítili se po klikaté cestě, ostrými zatáčkami, míjeli půlkruhová odpočívadla zařezávající se do jednolitě stěny lesa. Do nekonečna se táhnoucí stromy se podobaly milionům vojáků stojících na stráž.

„Nicku?“ ozval se Harlan a zavrtal se do sedadla.

„Jo?“

„Už nikdy, jo?“

SUV sedělo na povrchu vozovky, jako kdyby ho k ní přilepili.
„Jasně, Harlane.“

Harlan natáhl ruku a obemkl Nickovo nadloktí. Jeho palec se setkal s ostatními prsty na druhé straně Nickova bicepsu. Nick se ho pokusil setřást, ale neměl šanci.

Nikdy předtím ho nenapadlo, co by se stalo, kdyby Harlan namísto v jeho prospěch použil svou sílu proti němu. Ta myšlenka byla natolik překvapivá, že se Nick ani nestihl rozčílit, když se na něj Harlan natlačil, a to mu umožnilo soustředit se na přítomnost.

Dokud zůstanou jejich cíle shodné, všechno bude v pořádku. Oba se chtějí dostat pryč. Nic víc a nic méně.

Auto trochu zakličkovalo, protože Nick v Harlanově sevření nemohl pořádně řídit. Od pneumatik odlétl štěrka a suché listí a vozidlo náhle balancovalo na hraně silnice a hrozilo, že sjede do údolí.

Nick zabrzdil. Pořádně natáhl krk a podíval se Harlanovi do očí.

„Jo, dobře,“ řekl. Kývl by na cokoli, aby Harlana srovnal zpátky do latě. Ať už by to myslel vážně, nebo ne. „Slibuju. Už tě k tomu nebudu nutit.“

Harlan ho pustil a znovu se usadil, takže se celé auto zakymácelo.

„Nechme to už být,“ zabrbral Nick a třel si paži, „a radši mi pomoz hledat.“

Harlan otočil hlavu. „Co hledáme?“

V tu chvíli Nick postřehl světlo linoucí se z domu postaveného ze dřeva a skla, který stál vysoko na svahu. Zabrzdil, pak nechal SUV kousek zacouvat a zastavil ve skrytu převislých jedlových větví. Vykoukl mezi nimi a sledoval dům, který jako by mu pohled oplácel.

„Tohle,“ prohlásil Nick.

3. kapitola

Sandy si nalila kávu, kterou si připravila už před několika minutami, a uvědomila si, že se jí chvěje ruka. Káva byla velmi tmavá a silná, protože se dlouho louhovala. Pokud ji Sandy vypije, nejspíš ji to rozruší ještě víc. Radši proto hrnek odstrčila, až z něj černá tekutina vystříkla na linku.

Jak jen Ivy na to obvinění přišla? Sandy měla pocit, jako by ležela na tropické pláži a najednou do ní udeřilo tsunami. Harmonie v rodině byla jednou z věcí, na něž byla Sandy vždycky pyšná a na něž spoléhala. Dokonce i Ivyina náladovost, která k její pubertální osobnosti patřila, většinou vyústila jen v to, že se dívka zavřela ve svém pokoji a trucovala. Nikdy to nepřerostlo v plnohodnotný výbuch.

Sandy si uvědomila, že to bylo jen pověstné ticho před bouří. Hrozící bouře vždycky nakonec dorazí.

Ale obvinění, které na ni Ivy vychrlila, bylo absurdní. Sandy hýčkala dceru od jejího narození a tvrdě dřela na tom, aby mezi nimi vznikl blízký vztah. Nikdy Ivy nelhala, a dokonce nevyužívala ani jiné berličky, které znají všichni rodiče: neříkala *možná*, když odpovědí bylo jednoznačně *ani náhodou*, ani neslibovala, že bude zlatá rybka žít věčně.

Teď byla Sandy ráda, že Ben ještě nedorazil domů. Zřejmě ho na poslední chvíli zdrželo papírování. Nechtěla by, aby byl u toho, co se právě stalo.

Sandy vstala ze židle a sklouzla pohledem ke stropu. Nahoře panovalo ticho, ozývaly se jen tiché povzdechy obývaného domu. Sandy si dokázala představit Ivy, jak leží natažená na posteli a v uších má zastrčená sluchátka. Mac určitě oddechuje vedle na podlaze, protože už není schopný vydrápat se za Ivy na postel. Sandy se obrátila k širokým, proskleným dveřím. Těsně nad horizontem pomrkávalo maličké vytrácející se oranžové slunce.

Sandyin dech se začal zpomalovat. Jistě, bouře přicházejí, ale také pomíjejí.

Zaslechla, jak na šterku zarachotila kola přijíždějícího auta, a zamířila se přivítat s Benem.

Z venkovního vzduchu se Sandy zachvěla a pevně se objala. „Teplota musela dneska poklesnout aspoň o patnáct stupňů,“ zavolala na Bena.

Dokonce i po dvaceti letech ji pohled na jejího muže stále přiměl k úsměvu. Soumrak se na okamžik jako by oteplil a Sandy zamířila manželovi vstříc.

Ben zabouchl dveře džípu a vzhlédl k nebi. „Právě jsem dostal rezervaci na první letošní lyžařskou výpravu. Do zítřka napadne aspoň šedesát centimetrů sněhu.“

Benovi patřila společnost *Dobrodružství v divočině*. Specializoval se na zajišťování potřeb víkendových výletníků, kteří si přijížděli sem do Adirondackých hor pro trochu dobrodružství a bezpečného rizika. Ben se jejich přístupu ke sportu občas posmíval – *když v životě nečelíš skutečnému nebezpečí, proč si nevylézt na útes a uměle si ho nedodat?* Ale bylo to od něj trochu pokrytecké, protože on si zvyšoval adrenalin v žilách stejně. Už celá desetiletí provozoval různé adrenalinové sporty, vyhledával nebezpečí, až se z něj stal takový odborník, že mohl začít radit nováčkům.

Dřív se k němu Sandy na jeho výpravách přidávala: lezli po skalách bez zajištění, jezdili na kole a lyžovali mimo vyznačené trasy. Ale jakmile se narodila Ivy, začalo být obtížné něco takového plánovat. A Sandy si už navíc nedokázala tohle riziko ospravedlnit. Ben prahnul po výzvách. To Sandy přijala, když si ho vzala. Ale Ivy potřebovala alespoň jednoho rodiče, který by zůstával nohama na zemi.

Sledovala Benův pohled mířící k nebi posetému bílými mraky. „Vypadá to tak.“

Ben překlenul vzdálenost mezi nimi a vystoupal po kamenných schodech verandy. Napráhl ruku a jejich chladné prsty se propletly. „Jak to jde na ranči?“

„Musela jsem dneska ukrást pár kusů dobytka, kovboji,“ odvětila Sandy.

„Bylo to zlé?“ zeptal se Ben s výrazem, který mohl být jak zašklebení, tak úsměv.

Sandy pokrčila rameny. „Ivy má jednu ze svých nálad.“ Překvapilo ji, že ji v očích zaštipaly slzy. Nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy plakala, a rozhodně nepotřebovala titul z psychologie, aby věděla, že se nemá nechat zdeptat změnami nálad puberťačky. Odvrátila se a doufala, že Ben její slzy připíše na vrub mrazu. „Pojďme,“ vybídla ho a schválně se zachvěla. „Půjdeme dovnitř.“

Ben se znovu zahleděl k příjezdové cestě.

„Zlato?“ oslovila ho Sandy.

„Macmillanovi přijeli na víkend?“

„Cože?“ zeptala se Sandy. Sklouzla pohledem k místu, kde stála budova, kterou Ben nazýval *nepříliš skvělá chata*. „Hm, nevím. Nikdo se tu nestavil.“

„To je jedno.“ Ben ji jednou rukou objal kolem pasu. „Měl jsem pocit, že jsem tam něco zahlédl.“

„Asi to byl jenom vítr,“ řekla Sandy a znovu se zachvěla. Tentokrát doopravdy.

V kuchyni Sandy znovu zapnula sporák a přivedla vodu k varu. Na okamžik přidržela dlaně u plamene a zahřívala se. Pak zamířila k termostatu, aby zvýšila teplotu i ve zbytku domu.

„Za chvíličku zapálím oheň,“ prohlásil Ben.

Natáhl se do ledničky a s prasknutím otevřel plechovku *Red Bullu*. Ben dokázal vypít tři energetické nápoje nebo celou konvici kávy a stejně spal jako dudek. Sandy chápala, že i to souviselo s jeho výběrem zaměstnání. Dokázal snášet víc stimulujících podnětů než většina lidí, aniž by to na něj mělo nějaký vliv. Ve skutečnosti se zdálo, že je potřeboje.

Zamířil ven na terasu a za chvíli Sandy zaslechla svist sekery zatínající se do dřevěného špalku, na kterém Ben štípal dřevo. Rád si klády přisekával na správnou velikost sám; odmítal si nechat na začátku sezóny dovézt hromadu už nasekaného palivového dřeva. Sice nepocházel z okolí, ale v mnoha věcech se místním podobal. A mezi starousedlíky v Adirondackých horách představovala nezávislost základní kámen všeho.

Ben se vrátil do kuchyně, přičemž vrávorál pod nákladem dřeva v náručí. Pak si přidřepnul vedle kamen. „Myslíš, že by mi Ivy mohla přinést trochu třísek na podpal?“

Sandy si pohrdavě odfrkla a otočila se, aby vyšla ven. „Dojdu pro ně.“

Ben zavolal: „Hej, San?“

Obrátila se k němu od skříně, kde hledala kabát. Následujících pět nebo šest měsíců bez něj ven rozhodně nepůjde. „Copak?“ zeptala se, když se k němu vracela a natahovala si rukavice.

„Řekni Ivy, ať to udělá, dobře?“

„Zlato...“ Sandy váhala. Kdyby rovnou přiznala, že je přesvědčená, že to Ivy neudělá, prozradila by, jak moc začala být jejich dcera vzdorovitá. Což před Benem dosud tajila. Jenže pokud Ivy o ten úkol požádá, stejně to vyjde najevo, a navíc nejspíš dojde k pořádné hádce.

Ben zastrčil zápalku do hranice, kterou vybudoval, s železným zaduněním zavřel dvířka od kamen a pověsil pohrabáč na zdobený stojan. „Nech to plavat, pro teď toho mám dost. Proč se prostě nenajíme?“

Sandy po něm rychle vrhla vděčný pohled. Přemýšlela, jestli vytušil něco z toho, co jí vířilo hlavou, nebo jestli se rozhodl ještě chvíli počkat, než pošle Ivy ven.

Ať tak či onak, bude nejlepší povečeřet.

Sandy nechala Bena prostírat a vydala se nahoru pro Ivy.

Ležela na posteli přesně, jak si Sandy představovala – na břiše, lýtka v upnutých džínách vztyčená v pravém úhlu. Kolem krku se jí pohupovaly červené drátky sluchátek a hlava jí poskakovala v nehluchém rytmu.

Sandy vyslovila Ivyino jméno dostatečně nahlas, aby ji zaslechla i přes písničku, a Ivy se otočila na záda. Mac, který ležel vedle postele na duhově zbarveném koberci, otevřel jedno oko, aniž by se zvedl.

„Táta právě dorazil,“ pronesla Sandy. „Nechceš jít dolů na večeři?“

Ivy si vytrhla sluchátka z uší a pokoj naplnila skřehotavá hudba. „Tohle je neskutečné.“

Jasně. Potřebuješ s něčím pomoci? představila si Sandy v duchu. Kdysi by takhle zněla Ivyina odpověď. Dokonce to ani nebylo zas tak dávno.

„Jo,“ přitakala Sandy. „Já vím. Je to na něj trochu pozdě.“

Ivy potlačila úsměv.

Sandy to povzbudilo, a tak si k ní přisedla na postel.

„Vstávej, mami,“ vybědla ji Ivy. „Tak dobrý vtip to nebyl.“

Sandy se zasmála. „Posuň se,“ vyzvala ji a Ivy se přetočila a udělala jí místo.

Po chvíli se Sandy zeptala: „Papír, nebo plast?“ Tuhle hru hrávaly prakticky od chvíle, kdy uměla Ivy mluvit. Jedna z nich dala té druhé na výběr dvojici možností, které se vždycky vztahovaly k nějaké relativně bezvýznamné věci. Občas ta hra vedla k hlubším úvahám, někdy k rozeprě a příležitostně prostě k chichotání. Sandy napadlo, že by ji teď mohla využít jak k prolomení ledů, tak jako nabídku ke smíru.

„Papír,“ odpověděla Ivy. „Je to ekologičtější.“

Sandy přikývla. „Jistě.“

Macův chlupatý bok stoupal a klesal s každým nádechem. Ivy měla pravdu. Jeho dech skutečně smrděl. Smrděl starými, zanedbanými, uzavřenými prostory. Až bude příště ve městě, Sandy mu koupí v pekárně *Blue Chair* psí sušenky. Její pacienti, kteří vlastnili psa, se jimi zaklínali.

„Horké, nebo ledové?“ zeptala se Ivy.

„Horké,“ odpověděla Sandy a ukázala na počasí venku. „To mluví samo za sebe.“

Teď byla řada na Ivy, aby kývla. Pak se najednou posadila a položila Sandy hlavu na rameno. Začala si přitom prsty proplétat dlouhé, kroutící se prameny vlasů.

Sandy si uvědomila, že zadržuje dech. Do nosu jí vnikla směsice vůní Ivyina šamponu, dechu a potu. Na kůži na krku ji hladila hedvábná pokožka Ivyiny tváře. Sandy si náhle přála znát kouzlo, díky kterému by mohly takhle zůstat navěky. Žádné dohady a hádky, jednoduše jedna s druhou v dokonalé rovnováze. Ten okamžik se natahoval jako nafukující se balónek, až začalo hrozit, že praskne.

„Nahore, nebo dole?“ zeptala se Sandy nakonec.

Na okamžik bylo ticho.

„Vážně chceš jít večerět a předstírat, že se nic nestalo?“ Ivy vydechla a zvedla hlavu. „Že jsem nic neřekla?“

Takže se bouře ještě nepřehnala. Vrátila se, aby ve vířících hlubinách polapila i Bena. Ale taky tu byla její malá holčička, která tu jen před chvilkou ležela tak zranitelná, usmívala se a hrála jejich společnou hru. A Sandy se musela pokusit chránit i ji.

Ivy vytušila její dilema a vrhla na Sandy vyzývavý pohled, kterým ji zároveň i snažně prosila.

Než se Sandy dokázala zastavit, sklouzla si prstem po jizvě na zápěstí. „Zlato,“ začala a snažila se znovu všechno zlehčit, „kdybych měla reagovat na všechno, co se poslední dobou rozhodněš říct, nedělala bych nic jiného, než mluvila. Brzo by mi došla slova.“

Ivyiny oči náhle zakryla šedá clona a její pohled zchladl. „Fajn, mami,“ odpověděla. „Fajn. Tak to radši šetři dechem. Stejně nemám hlad.“

Sandy na okamžik zavřela oči. Byly věci, které by hned teď měla udělat – cítila, jak jí v mysli víří jako listí unášené vodou –, ale Sandy se nedokázala pro žádnou z nich rozhodnout. Vstala z postele.

Ivy také vstala, nohou posunula Macovo tělo a zamířila ke dveřím. Přidržela je pootevřené a nepřehlédnutelně vybízela svou matku k odchodu.

Sandy Ivyinu pobídku, zdůrazněnou ještě mávnutím paže, uposlechla. Přitom přemýšlela, jak je možné, že otevřené dveře ukončí ly jakoukoli rozpravu o tolik účinněji než ty zavřené.

Na chodbě se Sandy zastavila u kupy čistých složených ručníků, které ještě neuložila do skříně na prádlo. Teď se je rozhodla uklidit hlavně proto, aby mohla ještě jednou nakouknout k Ivy. Šatničky v horní části domu propojovala síť úzkých chodbiček – což byl Benův chytrý nápad, jak získat úložné prostory navíc –, a protože dveře od Ivyiny šatny většinou bývaly pootevřené, Sandy mohla nahlednout do jejího pokoje.

Nevypadalo to, že by Ivy měla v úmyslu přehodnotit bojkotování večere. Praštila sebou zpátky na postel, znovu si vsunula do uší sluchátka a na obličeji jí vykvetl mrzutý výraz, takže se podobala uměleckému dílu. Mohlo by se jmenovat *Trucující pubertářka*. Ivy si nerozsvítila, takže jediné světlo vycházelo z displeje jejího mobilu, když na něm vyťukávala zprávu. Po chvilce zřejmě vycítila Sandyinu

přítomnost, protože vstala a s rázným klapnutím dveře do šatny zavřela.

Sandy se vrátila dolů po širokém dřevěném schodišti, rukou klouzala po jednoduché linii zábradlí a přidala se v kuchyni k Benovi, který mezitím nechal okapat těstoviny a začal ohřívat omáčku.

Sandy stáhla plamen a Ben si stoupl za ni. Do nosu jí pronikla vůně popela, kterou šířil plápolající oheň, a na zátylku ucítila Benův dech.

„Dneska budeme večeřet ve dvou?“ zeptal se.

Sandy se otočila. „No, Ivy má hodně domácích úkolů a –“

„No tak,“ pronesl Ben a Sandy umlkla.

„Co?“

„Tohle nedělej.“

Sandy se na něj zamračila. „Co nemám dělat?“

„Nevymýšlej si pro ni výmluvy. Je jí patnáct. Vytočená je pořád. Koho by to napadlo. V takové náladě bude nejspíš následující tři roky.“ Ben se naklonil dopředu a sevřel ruku kolem Sandyiny dlaně třímající dřevěnou vařečku, aby mohl ochutnat omáčku. „Ta je ale skvělá.“

Sandy suše prohlásila: „Rajčatová. Jsem kreativní, já vím.“

Rozhlédla se, aby našla Maca, ale ten zůstal nahoře s Ivy. Vždycky byli důslední v tom, aby ho nekrmili u stolu, takže pro něj teď chvíle, kdy byli zvyklí jíst, nepředstavovaly žádné speciální lákadlo.

Ben jí vzal vařečku a vrátil ji do hrnce.

„Ivy bude v pořádku,“ prohlásil. „A spraví se to i mezi vámi dvěma. Vždycky jste si byly blízké.“ Ben se na okamžik odvrátil a nepřítomně se zahleděl za lesklé, nerezové spotřebiče, měděný kruh zavěšených pánví a hrnců, a dokonce i za zeď, do tmavnoucí noci. „Víš, dřív jsem žárlíval.“

„Cože?“ zeptala se Sandy, i když tušila, co tím myslí.

Nepořídíme si ještě jedno? ptával se Ben znovu a znovu, když byla Ivy malá. *Je mi jedno, co to bude. Nemusí to být ani syn.* A s tím přiznáním zmizela i Sandyina poslední výmluva. Předtím byla schopná Bena odmítat a s náruživostí závisláka brala antikoncepční pilulky. Říkala, že ví, že chce syna, a co kdyby ho neměli? S chlapcem by byla jejich rodina úplná. Dva rovnocenné páry. Každý z nich by

mohl brát jedno z dětí na veřejný záchod, na víkendové sporty i výpravy. Ale pak se Ben rozhodl, že ve skutečnosti chce prostě druhé dítě, které by mohl vychovávat. Aby Ivy nebyla jedináček. Jenže Sandy odmítala mít druhé dítě, pokud by ji k tomu nedonutil s pistolí u hlavy. A možná ani potom ne. Věděla, jak těžké může pro rodiče být, když mají milovat víc než jedno dítě.

Ben vysvětloval dál: „Ne proto, že tě Ivy milovala víc – došlo mi, že to je u dcery normální. Ale protože jsi *ty* tolik milovala *ji*.“ Naklonil se dopředu a hrál si s jejími vlasy takovým způsobem, že jí po páteři proběhlo zachvění. „Jenom říkám, že by nemuselo být špatné mít trochu času pro sebe.“ Dotkl se jejího krku v místech, kde přecházel v rameno, až jí z toho naskočila husí kůže. „V tomhle jsme přece bývali celkem dobří.“

Sandy k němu vzhledla. „V čem?“

Ben rozpřáhl paže a obsáhl tím celou kuchyň. „V tomhle. Jen my dva. Večeře. Konverzace. Možná trocha hudby.“

Sandy sklouzla očima ke stolu a Ben se natáhl, sebral nádoby na třetím prostřeném místě a vrátil ho zpátky na polici ve skříni. Sandy v tom rychlém, baletu podobném pohybu rozpoznala tolik věcí. Lásku. Pochopení, jak moc by Sandy Ivyino prázdné místo trápilo. Důslednost, kvůli níž by její manžel nikdy nenechal na nevhodném místě ani prázdný talíř. A možná tím největším projevem Benových citů byla jeho ochota nezačít se vrtat v tom, co se stalo. Nevypytával se, v čem spočíval její konflikt s Ivy. Dovolil Sandy, aby o tom nemluvila, a tak to bylo vždy. Jako kdyby měla navlečený hladký, neviditelný plášť, který odpuzoval nechtěné otázky.

„Ivy si může něco dát později,“ pronesl Ben. „Neublíží jí, když bude jíst sama.“

Sandy naklonila hlavu. Nahoře panovalo ticho.

Ben k ní vykročil.

Pak se náhle jeho hrud' tiskla k její a Sandy nedokázala říct, čím srdce bilo tak rychle a silně. Ben se k ní sklonil a jeho ústa se vznášela těsně nad jejími.

„A co se týče nás,“ zašeptal tónem, jenž Sandy okrádal o dech a způsoboval, že se její tělo vyklenulo, aby se setkal s tím jeho, „možná bychom se mohli trochu zabývat i tímhle.“